

~Mia ~ Αιώνια Φιλία

Κείχεντο και Εικονογράφηση από
την Τιαρρονόδου Τεμπλία 20.2.23
Βασισμένο στο μνήμο της σκυλίτσας Μαρθελίνης.

Μια φορά κι έναν καιρό,
οπού αρχαία Ελλάδα ήταν
ένα ναϊσκι, ο Μενέδης, που
όλα τα ναϊσκά των αγαπούσαν.

Μια μέρα, καθώς πήγαινε στην
αδρόα να αδροάσει κάποια
πράγματα στην οικογένεια
του, ζαφειρικά άκουσε κλάτα
σκύλου, από την ίδυντα
του δρόμου που βρισκόταν
μπροστά του.

Και τότε ηγε
να δει τι
ήταν.

Με έκπληξη διεπιστρέψε όντας
οδονόραχο, χαριτωνέο, καλλιαρό
κουτάβι.

Η έκπληξη του ήταν
έκπληξη! Γίνεται
κουτάβι αγκαλιά
χαιδεύοντας το. Κι
αρχισε να σκεπτεται
τι βα απογίνεται.

Τότε, απαρδούσε να
το παρει κατί του.

Αργότερα...

Μηγέρα! Γύρισα! Ερχεσαι λίγο
να σου δείξω κάτι!

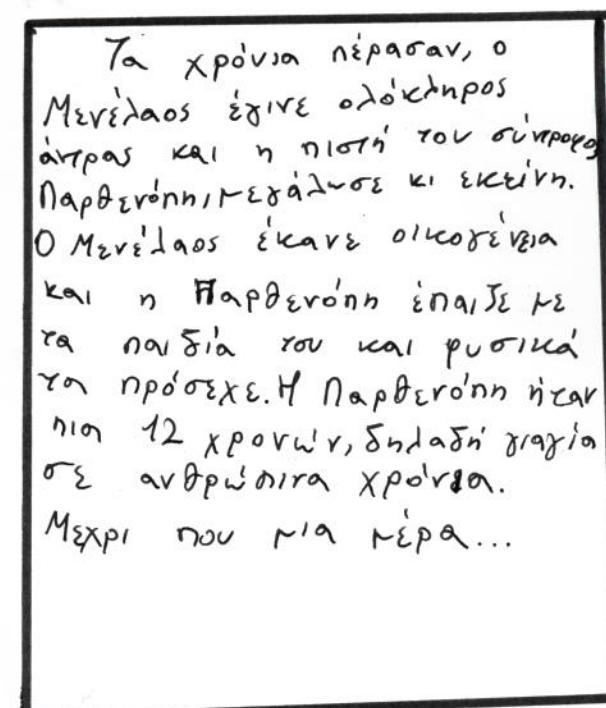

Έρχομαι,
Μενέδης!

Τι θες, Μενέδη;

Μηγέρα, δες! Βρήκα ένα
κουτάβι στην αδρόα.
Ήταν οδονόραχο και
έκλαιγε. Μπορείτε να
το κερατίσσουμε!
Σε παρακαλεί!!!

Μίχηπι ου μια μέρα η Ναρθεύδην αρρώστης βαρία και ανεβίσε. Ο Μερέδαος ψωσικά τότε, ο Μερέδαος την είθηγε σε ένα μεριό νέρος και περακωφήθηκε. Άλλον η θησ επριαζε μια παραπίρη ηλάκα, για να την τιμήσῃ. Ναρθεύδην ήταν νάρα εκεί σια 'κειρος Συρράκη και νεκρή, ως ηνείρα.

Ναρθέ ήτου τα χρόνια πέρασαν, τα παιδιά του Μερέδαου μεράδωσαν, έκαναν δίκες τους οικοσείνες. Εκείνοι δεν καρέφερε ποτέ να βενεράσει τον θάνατο της Ναρθεύδης. Εκείνη τώρα ήταν προστάτινη ακολουθήτριας άνων, τον προστάτευε ακολουθήτριας του. Κάθε χρόνο ο Μερέδαος την ηγήνεται στο μνήμα της. Και της αφήνει ένα δουρλύγιο.

Μια μέρα ο Μερέδαος ανεβίσε οπόδια γεράκαρα. Τότε, τα πρεμάτα τους συρράκικαν και ηδέον θα είναι δια νάρα μαζί! Και δεν θα βαρανούσαν πιο πολύ ο ίδιας του αδερφού.

Με αυτή την λοτοπία ενιδυρών να περαπλανάσσειν το μήνυμα της αδηθίνης φιλιας και αγάπης, περάσει αυθρώπος και σιου.

Μια σχέση την
και
μαροτίνης αγάπης...